

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบสื่อสาร
เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก
วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

ผู้วิจัย

นางสาวจุฬารัตน์ คำวาง
ตำแหน่ง ครู คศ. 2

แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ หมวดภาษาต่างประเทศ
ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

คำนำ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้มีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธี communicative approach เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมทั้งการลงมือทำแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบความรู้ ความเข้าใจ และประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยผู้วิจัยได้จัดทำทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งทำการคิดวิเคราะห์ผลคะแนนโดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การวิจัยเรื่องนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทางการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัย

(นางสาวจุฬารัตน์ คำวาง)

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	๗
บทที่ 1	1
บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	2
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
สมมติฐานการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ/ชั้นสูงพุทธศักราช 2556	4
หลักสูตรกลุ่มภาษาอังกฤษ	5
การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้	10
นิทาน	12
บทที่ 3	16
วิธีดำเนินการ	16
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	16
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	16
วิธีการสร้างเครื่องมือ	17
การวิเคราะห์ข้อมูล	18
บทที่ 4	22
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
บทที่ 5	27
สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	27
สรุป	28
อภิปรายผล	28
ข้อเสนอแนะ	28

บทที่ 1

บทนำ

1. 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับชั้น ปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่ายพบว่าซึ่งว่าเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในการสอบกลางภาคและปลายภาคยังต่ำกว่าเกณฑ์ตามมาตรฐาน แม้จะเป็นกลุ่มเด็กนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ดี จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันเพื่อจะได้หาทางแก้ไข ช่วยเหลือและออกแบบกิจกรรมให้เข้มข้นด้วยวิธีการสอนแบบการสื่อสาร (communicative approach)

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเรียนรู้อาจารย์ผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

2. เพื่อศึกษาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

1.3. ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

ได้จากการเลือกอย่างเจาะจง (Purposive sampling) จากประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย จำนวน 23 คน

1.3.3 ระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ตั้งแต่ เดือนพฤษภาคม ถึง กันยายน 2567

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ทำให้ทราบสภาพปัญหาของการเรียนรู้อาจารย์วิชาภาษาอังกฤษแล้วนำไปพัฒนาปรับปรุงแก้ไขได้อย่างถูกต้อง

1.4.2 ให้ทราบถึงความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น ปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย เพื่อที่จะได้ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจารย์ผู้สอนให้ตรงตามความรู้ความสามารถของนักเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมและจำแนกประเภทเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้คือ

- 2.1 แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
- 2.2 ลักษณะของการสอนเพื่อการสื่อสาร
- 2.3 วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method)
- 2.4 การเปรียบเทียบการสอนแบบวิธีฟัง-พูดและแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
- 2.5. เอกสารเกี่ยวกับการฟัง
 - 2.5.1 ความหมายของการฟัง
 - 2.5.2 หลักการสอนการฟัง (Principle for teaching listening)
 - 2.5.3 หลักการพัฒนาความสามารถในการฟัง
 - 2.5.4 กิจกรรมการสอนฟัง
 - 2.5.5 รูปแบบการฟังที่ดี
- 2.6 เอกสารเกี่ยวกับการพูด
 - 2.7.1 การสอนพูด (Speaking)
 - 2.7.2 หลักการสอนพูด (Principle of Speaking)

2.1 แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

การสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) จัดเป็นแนวการสอน (Approach) มากกว่าวิธีสอน เพราะหมายถึงหลักการที่หลากหลาย ที่สะท้อนมุมมองในการสื่อสารและการเรียนภาษาซึ่งสามารถใช้สนับสนุนความหลากหลายของกระบวนการในชั้นเรียนได้

(ริชาร์ด และโรดเจอร์. Richard and Rodgers, 2001: 172)

การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารดังนี้ (เฮดจ์. Hedge, 2000: 46-55)

1. ความสามารถในการด้านความรู้ในภาษา (Linguistic Competence)
2. ความสามารถในการด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence)
3. ความสามารถในการด้านการเรียงร้อยถ้อยคำในภาษา (Discourse Competence)
4. ความสามารถในการด้านกลยุทธ์ในการใช้ภาษา (Strategic Competence)
5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

รายละเอียดของแต่ละด้านมีดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการด้านความรู้ในภาษา (Linguistic Competence) หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวกับลักษณะของตัวภาษา เช่น ความรู้ในด้านของการสะกด การออกเสียง คำศัพท์ การสร้างคำโครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ โครงสร้างประโยคและความหมายด้านภาษา

2. ความสามารถในการด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาใน 2 ประการดังนี้

2.1 การรู้จักที่จะใช้ภาษาเพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายหรือความต้องการ

2.2 การรู้จักที่จะปฏิบัติหรือแสดงออก โดยมีการใช้ภาษาตามความเหมาะสมกับบริบทของสังคม เช่น การใช้ภาษาอย่างสุภาพ การเลือกใช้รูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ กับบุคคลที่มีบทบาทต่าง ๆ กัน หรือมีสถานะที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า บุคคลนั้นจะต้องมีความรู้ในด้านสังคม (Sociolinguistic competence) ด้วยเช่นกัน

3. ความสามารถในการด้านการเรียงร้อยถ้อยคำในภาษา (Discourse competence)

เป็นความสามารถที่ผู้เรียนทำให้ถ้อยความทั้งในภาษาเขียน หรือบทสนทนา มีการเชื่อมโยงสอดคล้องกัน และสามารถเป็นที่เข้าใจได้

4. ความสามารถในการด้านกลยุทธ์ในการใช้ภาษา (Strategic Competence)

คะเนลและสเวน (Canale and Swain, 1980: 25 อ้างถึงใน เฮดจ์. Hedge, 2000: 52) ได้ให้คำจำกัดความว่า เป็นความสามารถในการจัดการในเหตุการณ์สนทนาในชีวิตจริง และเป็นวิธีที่จะรักษาให้มีการเปิดช่องทางหรือโอกาสในการสนทนา ตัวอย่าง เช่น กลยุทธ์ในการใช้คำพูดมาขัดเชยความรู้ของภาษาที่มีไม่เพียงพอหรือไม่แน่ใจ โดยการอธิบายใช้คำพูดที่ใกล้เคียง ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่จะทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ (Achievement strategies) นอกจากนี้มีการใช้กลยุทธ์ในการลดรูป (Reduction strategy) โดยหลีกเลี่ยงที่จะใช้รูปแบบภาษาที่ผู้พูดไม่มีความแน่ใจและเลือกใช้คำอื่นมาทดแทน เช่น ใช้ Perhaps แทน “She might have ...” หรือ “She could have ...” หรือ “She must have...” เป็นต้น

5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความสามารถที่จะเชื่อมโยงหน่วยภาษาพูดเข้าด้วยกันด้วยความสะดวกราบรื่นจากความซุกซนที่ไม่เหมาะสม หรือลังเลโดยไม่มีขอบเขต นอกจากนี้จอห์นสัน (Johnson, 1979 อ้างถึงใน เฮดจ์. Hedge, 2000: 54) กล่าวว่า เป็นความสามารถที่จะโต้ตอบอย่างต่อเนื่องภายในบทสนทนาแต่ละบท สามารถที่จะเชื่อมคำ วลีของคำถาม สามารถที่จะออกเสียงด้วยการออกเสียงอย่างชัดเจน อีกทั้งเน้นหนัก เสียงสูงต่ำได้อย่างเหมาะสมและสามารถที่จะปฏิบัติสิ่งที่กล่าวมานี้ได้อย่างรวดเร็วในสถานการณ์จริง (Real time)

2.2 ลักษณะของการสอนเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับลักษณะการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

บราวน์ (Brown, 2001: 43) ได้เสนอลักษณะการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ 6 ประการดังนี้

1. เป้าหมายของการเรียนในชั้นเรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ ความสามารถในการด้านไวยากรณ์ การเรียบเรียงถ้อยความ หน้าที่ของภาษา การใช้ภาษาในบริบทของสังคม และด้านกลยุทธ์ ในการสนทนา

2. เทคนิคของการใช้ภาษา ถูกออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนได้คำนึงในเรื่องของการใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและบริบท สถานการณ์ที่ถูกนำมาใช้ โครงสร้างของประโยคได้รับ

อิทธิพลจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาเพื่อหาหน้าที่ให้บรรลุจุดประสงค์ตามที่ต้องการ

3. ความคล่องแคล่วและความถูกต้องในการใช้ภาษา เป็นหลักการที่สำคัญ ซึ่งหลายๆครั้งความคล่องแคล่วได้รับการพิจารณาให้มีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมีความหมายในการใช้ภาษา

4. ผู้เรียนในชั้นเรียนจะต้องมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งในรูปของการรับและสร้างภาษา ตลอดจนในบริบทของการใช้ภาษาในห้องเรียนที่ไม่ได้เตรียมล่วงหน้า ภาระงานในชั้นเรียนจะต้องเตรียมผู้เรียนให้มีทักษะที่จำเป็นเพื่อใช้ในการสื่อสารในบริบทต่างๆ

5. ผู้เรียนจะต้องได้รับโอกาสในการให้ความสนใจในกระบวนการเรียนของตนเอง โดยมีความเข้าใจในรูปแบบการเรียนของตนและการพัฒนากลยุทธ์ในการเรียนเพื่อการเรียนรู้แบบพึ่งตนเอง

6. บทบาทของครู มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน และชี้แนะแนวทาง ไม่ใช่เป็นผู้ทรงความรู้ไปทุกอย่าง นักเรียนจะต้องได้รับการกระตุ้นให้สื่อสารอย่างมีความหมายด้วยการมีปฏิสัมพันธ์การใช้ภาษาอย่างแท้จริงกับบุคคลอื่นๆ

2.3 วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method)

ลาร์เซนฟรีแมน (Larsen-Freeman, 2000: 45-49) ได้ให้ลักษณะของการสอนแบบแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยผู้เรียนจะต้องมีการฝึกภาษาอย่างซ้ำแล้วซ้ำเล่า

2. บทบาทของครู

มีหน้าที่ชี้แนะและควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนโดยจะต้องเตรียมรูปแบบของภาษาเพื่อให้นักเรียนได้ลอกเลียนแบบ (Imitation) ซึ่งอาจจะลอกเลียนแบบการพูดของครูหรือเทป

3. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน

คำศัพท์และรูปแบบของโครงสร้างภาษา จะถูกสอนโดยใช้บทสนทนา ซึ่งผู้เรียนจะต้องอาศัยการลอกเลียนแบบและการทำซ้ำๆ (Repetition) ลักษณะของแบบฝึกเช่น การจดจำบทสนทนา (Dialog memorization) การพูดซ้ำๆ (Repetition drill) การสร้างแบบกลับหลัง (Backward Build-up (expansion) drill) การแทนที่ (Single-slot substitution drill) การเปลี่ยนรูปแบบใหม่ (Transformation drill) การถามการตอบ (Question-and-answer drill) เป็นต้นโดยขึ้นอยู่กับรูปแบบภาษาในบทสนทนา สำหรับการสอนไวยากรณ์(Grammar) นั้นจะไม่มีการสอนโดยตรง แต่จะใช้วิธีให้ผู้เรียนได้สรุปออกมาเป็นกฎเกณฑ์เอง จากบทสนทนา

4. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน

อยู่ในรูปการฝึกแบบห่วงโซ่ (Chain drills) หรือนักเรียนได้รับบทบาทสมมุติที่แตกต่างกันในบทสนทนา ปฏิสัมพันธ์เหล่านี้ ถูกกำหนดโดยครู ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นโดยส่วนมากเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและจะเป็นการเริ่มต้นโดยครู

5. ลักษณะของภาษาเป็นภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน

มีการจัดระดับความยากง่ายของภาษา ซึ่งผู้เรียนในระดับเริ่มต้น จะได้เรียนรู้รูปแบบอย่างง่าย ๆ วัฒนธรรมทางภาษาจะถูกเรียนรู้โดยผ่านลักษณะของพฤติกรรมและรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้พูดภาษา

6. ขอบข่ายของภาษา

การเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary) จะอยู่ในระดับที่มีไม่มาก ส่วนมากจะมีการเน้นในเรื่องระบบเสียง และรูปแบบทางไวยากรณ์ ทักษะที่จะได้เรียนจะเป็นลำดับที่ยึดติดแน่นกับการเรียงลำดับ ดังต่อไปนี้ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการฟังและพูดจะเป็นทักษะที่เด่นชัดมากที่สุด สำหรับทักษะการเขียน สิ่งที่จะเขียนนั้น จะเป็นสิ่งที่ได้เรียนมาแล้วในการพูด การออกเสียงจะมีการสอนตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งมักจะอยู่ในรูปของการแยกความแตกต่างของเสียงเป็นคู่ ๆ

7. บทบาทของภาษาถิ่น

การใช้ภาษาถิ่นจะถูกพิจารณาว่า ขัดขวางต่อการเรียนภาษาเป้าหมาย ดังนั้นภาษาเป้าหมายจึงเป็นภาษาที่ใช้ในชั้นเรียน

8. ลักษณะของการประเมิน

จะอยู่ในรูปแบบของการแยกออกเป็นประเด็นย่อย ๆ คำถามของการทดสอบ อาจจะเป็นครั้งละ 1 ประเด็น นักเรียนอาจจะถูกถามให้แยกความแตกต่างระหว่างคำเป็นคู่ ๆ หรืออาจจะเติมคำในรูปแบบของคำกริยาที่เหมาะสมถูกต้องลงในประโยค

9. การตอบสนองของครูต่อความผิดพลาดของผู้เรียน

ความผิดพลาด (Errors) ที่จะเกิดขึ้น แก่นักเรียนจะได้รับการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น

2.4 การเปรียบเทียบการสอนแบบวิธีฟัง-พูดและแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

ถ้าจะเปรียบเทียบการสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method) และแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ที่จะสามารถเห็นในรูปของการปฏิบัติได้เด่นชัดนั้นสามารถเห็นได้จากการเปรียบเทียบที่ ฟินอคชีโรและบรัมฟิท (Finocchiaro & Brumfit, 1983 อ้างถึงใน บราวน์. Brown, 2001: 45) ได้เปรียบเทียบไว้ดังตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการสอนแบบวิธีฟัง - พูดและแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร การสอน แบบฟัง-พูด (Audiolingual Method)	การสอนเพื่อการสื่อสาร (CLT)
1. มุ่งเน้นที่โครงสร้างและรูปแบบมากกว่าความหมาย 2. อาศัยการจดจำบทสนทนาที่มีโครงสร้าง 3. ภาษาไม่ได้เกี่ยวข้องกับบริบท 4. การเรียนภาษาเป็นการเรียนโครงสร้าง เสียง และคำ 5. การเรียนมุ่งในการฝึกและทบทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า 6. การฝึกเป็นสิ่งที่สำคัญ 7. การออกเสียงจะต้องให้เหมือนกับเจ้าของภาษา 8. การอธิบายไวยากรณ์เป็นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง 9. กิจกรรมทางการสื่อสารเกิดขึ้นหลังจากที่ได้มีการฝึก และหาแบบฝึกหัดอย่างเคร่งครัด 10. ห้ามไม่ให้มีการใช้ภาษาถิ่น 11. การแปลเป็นสิ่งที่ถูกห้ามในระดับเริ่มต้น 12. การอ่านและการเขียน จะต้องถูกเลื่อนไปจนกว่าการพูดสามารถเลียนแบบได้	1. ความหมายเป็นสิ่งที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด 2. บทสนทนา มุ่งเน้นเพื่อการสื่อสารและไม่ใช่เป็นการจบบทสนทนา 3. บริบทของภาษาเป็นหลักการพื้นฐาน 4. การเรียนภาษาเป็นการเรียนเพื่อการสื่อสาร 5. มุ่งเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ 6. การฝึกอาจเกิดขึ้นแต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญ 7. การออกเสียงที่พอจะเข้าใจได้ก็เพียงพอ 8. สิ่งใดๆ ก็ตามที่จะสามารถช่วยผู้เรียนได้ เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ อาจมีความแตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอายุหรือความสนใจ เป็นต้น 9. ความพยายามที่จะสื่อสารอาจจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้น 10. การใช้ภาษาถิ่นอย่างมีเหตุผลเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ในที่เป็นไปได้ 11. การแปลอาจจะถูกใช้เมื่อนักเรียนมีความต้องการและได้รับประโยชน์จากมัน 12. การอ่านและการเขียนสามารถเริ่มต้นจากวัน

13. ระบบของภาษาเป้าหมายจะต้องถูกเรียนโดยวิธีการเรียนซ้ำๆ ของรูปแบบ (pattern) ของภาษา 14. ความสามารถทางด้านภาษาเป็นเป้าหมายที่พึงปรารถนา 15. ความหลากหลายของภาษาได้รับการยอมรับแต่ไม่ได้รับการเน้นย้ำ 16. ลำดับของหน่วยการเรียนรู้ถูกกำหนดโดยตรงจากหลักการความซับซ้อนของภาษา 17. ครูควบคุมนักเรียนและป้องกันไม่ให้พวกเขาเกิดความขัดแย้งกับทฤษฎี 18. ภาษาต้องได้รับการฝึกหัดจนเป็นนิสัย ดังนั้นความผิดพลาดจะต้องได้รับการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้ 19. ความถูกต้อง ในเรื่องที่ถูกต้องอย่างเป็นทางการเป็นเป้าหมายแรก 20. นักเรียนได้รับการคาดหวังที่จะต้องได้รับการปฏิสัมพันธ์กับระบบภาษา โดยผ่านวิธีคล้ายกับเครื่องจักรกลหรือวัสดุที่ได้รับการควบคุม 21. ครูได้รับการคาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้กำหนดภาษาให้ผู้เรียนได้ใช้ 22. แรงจูงใจภายในจะต้องเกิดจากความสนใจในโครงสร้างของภาษา	แรก ถ้ามีความต้องการ 13. ระบบของภาษาเป้าหมายจะถูกเรียนโดยผ่านกระบวนการการดิ้นรนที่จะต้องสื่อสาร 14. ความสามารถทางการสื่อสารคือเป้าหมายสูงสุด เช่น ความสามารถใช้ระบบของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและอย่างเหมาะสม 15. การหลากหลายของภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่พบได้ในสื่อและแนวการสอน 16. ลำดับจะถูกกำหนดโดยพิจารณาจากเนื้อหา หน้าที่ หรือความหมายที่ดำรงความสนใจ 17. ครูช่วยนักเรียนในทางใดก็ได้ที่จะกระตุ้นให้พวกเขาทำงานกับภาษา 18. ภาษาถูกสร้างขึ้นโดยแต่ละบุคคล ที่มาโดยวิธีการลองผิดลองถูก 19. ความคล่องแคล่วและภาษาที่ยอมรับได้เป็นเป้าหมายแรก ความถูกต้องถูกพิจารณาไม่ได้เป็นเพียงแต่นามธรรม แต่จะต้องอยู่ในบริบทของภาษา 20. นักเรียนได้รับการคาดหวังที่จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง หรือผ่านงานคู่ งานกลุ่ม หรือในงานเขียนของพวกเขา 21. ครูไม่สามารถล่วงรู้ได้อย่างแท้จริงได้ว่า ภาษาอะไรที่นักเรียนจะต้องได้ใช้ 22. แรงจูงใจภายในเกิดจากความสนใจในสิ่งที่สื่อสารผ่านทางภาษา
--	--

2.5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

2.5.1 ความหมายของการฟัง

อันเดอร์วูด (Underwood, 1989: 1) กล่าวว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องให้ความสนใจและพยายามที่จะทราบความหมายจากสิ่งที่ได้ยิน การที่จะฟังภาษาพูดได้อย่างประสบผลสำเร็จนั้นเราจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูด พูดออกมาว่ามีความหมายอย่างไร เมื่อผู้พูดใช้คำเฉพาะในวิธีเฉพาะในโอกาสพิเศษที่แตกต่างกัน เช่น ผู้พูดกล่าวว่า คุณมาสาย ซึ่งอาจจะสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้เช่น ระบุตรงๆ ว่า คุณได้มาสาย หรือ บ่นเพราะเขาต้องคอย หรือ แสดงความแปลกใจเพราะ เขาไม่ได้คาดหวังว่าคุณจะมาสาย เพราะฉะนั้น ผู้ฟังจำเป็นต้องทำความเข้าใจและตีความหมายขององค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งใช้สื่อความหมายกับผู้ฟังด้วย รอส (Rost, 1991: 3-4) กล่าวว่า เพื่อที่จะให้คำจำกัดความของการฟังนั้น จะต้องตอบคำถามสองคำถาม กล่าวคือ อะไรคือทักษะที่เป็นองค์ประกอบในการฟังและผู้ฟังจะต้องหาอะไร

ในเรื่องขององค์ประกอบนั้น เราจะต้องสามารถบอกสิ่งเหล่านี้ได้

- การแยกความแตกต่างระหว่างเสียงต่าง ๆ
- การรู้จักคำ
- การระบุกลุ่มไวยากรณ์ของคำ
- การระบุข้อความและกลุ่มของถ้อยคำซึ่งทำหน้าที่เป็นหน่วยรวมที่ให้ความหมาย
- การเชื่อมโยงกระตุนทางภาษากับปรลัษณ์ภาษาศาสตร์ (ทำนองเสียงและการเน้นหนัก) และไปหาสิ่งที่เป็นอวัจนภาษา ท่าทางและสิ่งที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ เพื่อที่จะสร้างความหมาย
- การใช้ความรู้เดิม (สิ่งที่เรารู้แล้วเกี่ยวกับเนื้อหาและรูปแบบและบริบท (สิ่งที่ได้พูดไปแล้ว) เพื่อที่จะทำนายและยืนยันความหมาย
- การจำคำและความคิดที่สำคัญ

ความสำเร็จในการฟังเกี่ยวข้องกับการบูรณาการทักษะองค์ประกอบเหล่านี้ ดังนั้นการฟังจึงเป็นเรื่องของการประสานระหว่างทักษะองค์ประกอบ ไม่ใช่องค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งโดยเฉพาะ การรวมของทักษะการรับรู้เหล่านี้ ทักษะการวิเคราะห์ และทักษะการสังเคราะห์เป็นสิ่งที่เราเรียกว่า เป็นความสามารถในการฟังของบุคคล นอกจากนี้ผู้ฟังต้องมีการตัดสินใจในเวลาขณะนั้น ดังนั้นการฟังจึงเป็นกระบวนการคิด โดยคิดเกี่ยวกับความหมาย

2.5.2 หลักการสอนการฟัง (Principle for teaching listening)

การพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษด้วยการฟัง อาจเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยเพิ่มความเข้าใจและการเรียนรู้ให้กับนักเรียน ซึ่งหลักการสอนการฟังในภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้ต่างไปจากการอ่าน รูเมลฮาร์ท และ ออร์โทนี (Rumelhart & Ortony. 1977, อ้างถึงในเฮลจีเสน. Helgesen, 2003: 26-27) ได้อธิบายความแตกต่างระหว่างกระบวนการฟังแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up processing) และกระบวนการฟังแบบบนลงล่าง (Top-down processing) ซึ่งแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up processing) นั้นจะเริ่มด้วยส่วนประกอบของ คำ วลี ไวยากรณ์ และสิ่งที่เหมือนกัน ซึ่งยากต่อการฟังในรูปแบบประโยคยาว ซึ่งต้องใช้ทักษะความรู้และ

ประสบการณ์ ส่วนแบบ บนลงล่าง (Top-down processing) จะตรงข้ามกันคือ เริ่มจากความรู้พื้นฐานความรู้ทั่วไป ประสบการณ์ชีวิต หรือ ประสบการณ์ประจำ แต่ยากที่จะลงลึกในรายละเอียด อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกระบวนการสามารถรวมกันเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ (Interactive processing) เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตัวผู้เรียน ตัวอย่างเช่น ก่อนฟัง นักเรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการซื้อของ จากนั้นก็เป็นการช่วยกันระดมความคิด เพื่อที่จะแต่งบทสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด นักเรียนต้องใช้ประสบการณ์ชีวิตจากการที่เคยซื้อของ (Top-down) และ ต้องใช้ความเข้าใจในคำศัพท์ (Bottom-up) ซึ่งสองกระบวนการนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญในชั้นเรียนอยู่แล้ว

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1998: 135) ได้กล่าวเกี่ยวกับหลักการฟังไว้ว่า

1. ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฟังบ่อยๆ และมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. ช่วยนักเรียนเตรียมตัวที่จะฟัง
3. การฟังครั้งเดียวอาจจะไม่เพียงพอ
4. ส่งเสริมนักเรียนให้ได้ตอบต่อเนื้อหาเรื่องที่ฟังด้วย ไม่ใช่แค่คำนี้ถึงตัวภาษา
5. ขั้นตอนการฟังที่แตกต่างกัน ย่อมต้องการภาระงานการฟังที่แตกต่างกัน
6. ครูที่ดีต้องนำบทสำหรับฝึกฟังไปใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด

2.5.3 หลักการพัฒนาความสามารถในการฟัง

รอส (Rost, 1991: 7) ได้ให้หลักสำหรับการพัฒนาความสามารถในการฟัง ไว้มีดังนี้

1. ความสามารถในการฟังพัฒนาโดยการมีปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว (face-to-face interaction)
2. การฟังพัฒนาโดยการให้ความสนใจต่อความหมายและความพยายามที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่และเนื้อหาที่สำคัญของภาษาเป้าหมาย
3. ความสามารถในการฟังพัฒนาโดยการทำงานในกิจกรรมแบบเน้นความเข้าใจ (Comprehension Activities)
4. การฟังโดยมีความตั้งใจในความถูกต้องและการวิเคราะห์รูปแบบของเสียงและคำ

2.5.4 กิจกรรมการสอนฟัง

สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องเตรียมก่อนบทเรียนสอนฟังมีดังนี้ (Littlewood, 1989: 25-28)

1. เลือกเนื้อหาที่สำหรับการฟัง
2. ตรวจสอบกิจกรรมที่เหมาะสม
3. ปรับระดับความยากของกิจกรรมถ้าคิดว่าจำเป็น
4. พิจารณาเวลาที่ใช้ในการฟัง
5. คิดเกี่ยวกับสื่อที่ใช้ในการมองเห็น Visual aids เพื่อช่วยนักเรียนเข้าใจ
6. ตัดสินใจว่า มีอุปกรณ์พิเศษอื่นใดอีกที่จำเป็นต้องใช้ เช่น นักเรียนต้องการใช้ไม้บรรทัด กรรไกร

ดินสอสี หรือสิ่งอื่นใดที่จะต้องให้ผู้เรียนทราบและเตรียมมาล่วงหน้า

7. ตัดสินใจว่า จะใช้กระบวนการวิธีใดที่จะใช้เกี่ยวกับการฟัง

8. ถ้าครูผู้สอนจะต้องนำเสนอบทฟังแบบสด ๆ ครูจะต้องฝึกออกเสียง เพื่อตรวจสอบดูว่า มีตรงไหนที่จะต้องหยุดชั่วขณะ หรือ หยุดพักระหว่างบทเรียนครูสามารถสร้างและรักษาบรรยากาศในห้องเรียนที่มีแต่การสนับสนุนช่วยเหลือได้ดังนี้

1. ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือเมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ใช่กีดขวางต่อผู้ไม่ต้องการ

2. ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อเน้นหนักการทำงานให้ประสบผลสำเร็จมากกว่าการได้ผิดหรือถูก

3. กิจกรรมไม่ใช่การทดสอบเพื่อที่จะได้แต้มหรือคะแนน

4. หลังจากให้ผู้เรียนฟังแล้ว อาจจะให้นักเรียนแก้ไขคำตอบได้ถ้าพวกเขาต้องการ

5. การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จดบันทึกคำที่แปลก ความคิด

6. แนะนำให้นักเรียนได้ใช้พจนานุกรมเมื่อคิดว่าเป็นประโยชน์

7. ให้มีงานคู่ งานกลุ่ม

8. ทำให้งานการฟังเป็นงานที่สนุก

9. ถ้ามีส่วนของการฟังอยู่หลายส่วน ควรจะต้องละบางส่วนออกไปบ้าง เพื่อจะได้ไม่เร่งรีบจนเกินไป

10. ควรจะมีการให้ผลสะท้อนกลับทันที เพราะนักเรียนชอบที่จะรู้ว่า ฟังได้ดีในระดับใด

2.5.5 รูปแบบการฟังที่ดี

รูปแบบที่ดีของการฟังในแต่ละส่วนควรจะประกอบไปด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ในช่วงของขั้นก่อนฟัง เมื่อบริบทของเนื้อหาได้สร้างขึ้นแล้ว การอธิบายภาระงาน หรือการให้ความช่วยเหลือมีได้ถ้าจำเป็น

2. ขั้นของระหว่างการฟัง นักเรียนฟังข้อความ 1 ส่วนต่อ 1 ครั้ง

3. ควรจะมีช่วงเวลาเมื่อนักเรียนต้องอธิบายการโต้ตอบของพวกเขา โดยจัดเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม และมีการได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในภาระงาน

4. ถ้าจำเป็นก็ควรให้มีการฟังซ้ำ เพื่อนักเรียนจะได้มีการเติมให้เต็ม ทำกิจกรรมให้สมบูรณ์ หรือเพื่อให้ นักเรียนได้ตรวจสอบ หรือเกิดความกระจำในข้อมูลที่ได้ฟัง

5. บางทีก็จะมีมีการอธิบายระหว่างนักเรียน หรือความช่วยเหลือจากครู และฟังอีกครั้งถ้ามีความจำเป็น

6. ในกิจกรรมหลังฟัง คำตอบที่ได้รับ อาจจะต้องมีการพิจารณาโดยครูหรือสมาชิกในห้อง

7. ในส่วนที่นักเรียนมีความไม่เข้าใจ ก็สามารถอธิบายหรือเปิดเทปให้ฟังอีกครั้งได้ ในบางส่วนหรือทั้งหมด ถ้าจำเป็น

8. ในบางครั้งอาจจะต้องมีกิจกรรมเสริมหลังการฟัง

2.6 เอกสารเกี่ยวกับการพูด

2.7.1 การสอนพูด (Speaking)

ไบเลย์ (Bailey. 2003: 49-50) กล่าวว่า ภายใต้วาทะหลายปีที่ผ่านมาการสอนพูดเกี่ยวข้องกับการให้เด็กกว่าตามหรือท่องจำบทสนทนาจากตารางเรียน ซึ่งแบบฝึกการพูดให้ผู้เรียนว่าตามได้ถูกสร้างขึ้นมาก เพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับเสียงและรูปแบบของภาษาที่เรียน ผู้คนต่างคาดหวังที่จะเรียนพูดโดยการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์และต่อมาก็ใช้โครงสร้างดังกล่าวในบทสนทนา ดังนั้น การสอนแบบกระทำให้เป็นนิสัย (Habit formation) จึงเป็นทฤษฎีพื้นฐานของการสอนแบบฟังพูด ดังนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องสร้างนิสัยที่ดี โดยบทเรียนจะเกี่ยวข้องกับการทบทวน การพูดผิดจะได้รับการแก้ไขจากครูโดยเร็ว ดังนั้นการสอนพูดแบบนี้ จึงเป็นการสอนพูดแบบให้ว่าตามครู สอนกฎไวยากรณ์ การท่องจำบทสนทนา และการเรียนศัพท์ ต่อมาในปลายศตวรรษที่ 20 ได้มีการวิพากษ์การเรียนรู้อาษา ทำให้เราพิจารณาการเรียนรู้อาษาที่จะพูด ซึ่งได้ตระหนักว่า คนไม่ได้เรียนเพียงบางส่วนของภาษา แล้วนำมาเรียบเรียงเป็นบทสนทนา แต่สังเกตจากเด็กทารกและผู้คนที่เรียนภาษาต่างประเทศ จะเรียนรู้อาษาได้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ดังนั้น จึงมีความเชื่อว่า ผู้คนเรียนภาษาด้วยการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ซึ่งผู้เรียนควรได้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรียน ดังนั้นจึงได้มีการสอนเพื่อการติดต่อสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ซึ่งมีทั้งการสอนแบบอ่อน (Weak Version) และแบบเข้มข้น (Strong Version) แบบอ่อน (Weak Version) จะมีลักษณะดังนี้ คือ ครูจะสอนองค์ประกอบของภาษา แต่จะรวมกิจกรรมการสื่อสารเข้ามา ส่วนแบบเข้มข้น (Strong Version) จะมีลักษณะกล่าวคือ นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์ ดังนั้น บทเรียนควรจะประกอบด้วยทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะใช้ภาษาที่เรียนในการติดต่อสื่อสารครูได้ลดความสำคัญด้านความถูกต้อง (accuracy) ลง แต่จะมีการให้ความสำคัญว่า นักเรียนจะสื่อสารอย่างไร เมื่อผู้เรียนต้องพูดภาษาที่เรียน

2.5.4 กิจกรรมการสอนฟัง

สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องเตรียมก่อนบทเรียนสอนฟังมีดังนี้ (Littlewood, 1989: 25-28)

1. เลือกเนื้อหาสำหรับการฟัง
 2. ตรวจสอบกิจกรรมที่เหมาะสม
 3. ปรับระดับความยากของกิจกรรมถ้าคิดว่าจำเป็น
 4. พิจารณาเวลาที่ใช้ในการฟัง
 5. คิดเกี่ยวกับสื่อที่ใช้ในการมองเห็น Visual aids เพื่อช่วยนักเรียนเข้าใจ
 6. ตัดสินใจว่า มีอุปกรณ์พิเศษอื่นใดอีกที่จำเป็นต้องใช้ เช่น นักเรียนต้องการใช้ไม้บรรทัด กรรไกร ดินสอสี หรือสิ่งอื่นใดที่จะต้องให้ผู้เรียนทราบและเตรียมมาล่วงหน้า
 7. ตัดสินใจว่า จะใช้กระบวนการวิธีใดที่จะใช้เกี่ยวกับการฟัง
 8. ถ้าครูผู้สอนจะต้องนำเสนอบทฟังแบบสด ๆ ครูจะต้องฝึกออกเสียง เพื่อตรวจสอบดูว่า มีตรงไหนที่จะต้องหยุดชั่วขณะ หรือ หยุดพัก ระหว่างบทเรียนครูสามารถสร้างและรักษาบรรยากาศในห้องเรียนที่มีแต่การสนับสนุนช่วยเหลือได้ดังนี้
1. ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือเมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ใช่กีดขวางต่อผู้ไม่ต้องการ

2. ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อเน้นหนักการทำงานให้ประสบผลสำเร็จมากกว่าการได้ผิดหรือถูก

3. กิจกรรมไม่ใช่การทดสอบเพื่อที่จะได้แต้มหรือคะแนน
4. หลังจากให้ผู้เรียนฟังแล้ว อาจจะให้นักเรียนแก้ไขคำตอบได้ถ้าพวกเขาต้องการ
5. การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จัดบันทึกคาที่แปลก ความคิด
6. แนะนำให้นักเรียนได้ใช้พจนานุกรมเมื่อคิดว่าเป็นประโยชน์
7. ให้มีงานคู่ งานกลุ่ม
8. ทำให้งานการฟังเป็นงานที่สนุก
9. ถ้ามีส่วนของการฟังอยู่หลายส่วน ควรจะต้องละบางส่วนออกไปบ้าง เพื่อจะได้ไม่เร่งรีบจนเกินไป
10. ควรจะมีการให้ผลสะท้อนกลับทันที เพราะนักเรียนชอบที่จะรู้ว่า ฟังได้ดีในระดับใด

2.5.5 รูปแบบการฟังที่ดี

รูปแบบที่ดีของการฟังในแต่ละส่วนควรจะประกอบไปด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ในช่วงของขั้นก่อนฟัง เมื่อบริบทของเนื้อหาได้สร้างขึ้นแล้ว การอธิบายภาระงาน หรือการให้ความช่วยเหลือมีได้ถ้าจำเป็น
2. ขั้นของระหว่างการฟัง นักเรียนฟังข้อความ 1 ส่วนต่อ 1 ครั้ง

2.6.2 หลักการสอนพูด (Principle of Speaking)

ไบเลย์ (Bailey, 2003: 54-56) ได้ให้ลักษณะของการสอนของการพูด ไว้ดังนี้

1. ให้ความตระหนักในเรื่องความแตกต่างระหว่างบริบทของการเรียนเป็นภาษาที่สองหรือการเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ
2. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังความคล่องแคล่วและความถูกต้อง
3. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนที่จะพูดโดยใช้งานกลุ่มหรืองานคู่และจำกัดการพูดของครู
4. วางแผนภาระงานด้านการพูด ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การทำให้กระจ่าง (clarifying), การยืนยัน (confirming) และการทำให้มั่นใจว่าคนอื่นเข้าใจความหมายของตน
5. ออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียน ที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะและฝึกฝนในรูปของการพูดแบบกิจกรรมสัมพันธ์ (Transactional speech) และปฏิสัมพันธ์ (Interactional Speech)

นอกจากนี้เฮดจ์ (Hedge, 2000: 271) ได้กล่าวเกี่ยวกับการสอนพูดในห้องเรียนไว้ดังนี้

การพูดกับนักเรียนเกี่ยวกับภาษาพูด สิ่งที่จะต้องคำนึงก็คือ จะสอนเกี่ยวกับสิ่งใดและในระดับมากน้อยแค่ไหนที่จะทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษ ในเรื่องดังกล่าวนี้ครูจะต้องคำนึงถึงความสามารถในด้านกลยุทธ์ (Strategic Competence) ในการใช้ภาษาด้วย เช่นจะสอนเกี่ยวกับเรื่องใดและสอนอย่างไร มีสิ่งที่ถือว่า เป็นกลยุทธ์อย่างง่าย ซึ่งอาจจะสอนได้ให้เห็นเด่นชัดต่อการเรียนในขั้นเริ่มต้นของการเรียนรู้ เช่น

วิธีเริ่มสนทนาเพื่อที่จะได้ฝึกพูดกับผู้เรียนอื่นที่เป็นเจ้าของภาษา

วิธีขอให้พูดซ้ำ การขอให้พูดช้าลง หรือ การขอให้พูดให้กระจ่างขึ้น เพื่อที่จะมีความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับ

วิธีการตรวจสอบว่า คนอื่นมีความเข้าใจในสิ่งที่สนทนากัน เช่น OK? ; Do you follow me?

วิธีการรับข้อมูลเกี่ยวกับภาษา เช่น How do you pronounce this?; How do you say that?

วิธีการรักษาทสนทนาให้ตรงต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น การใช้วลี Right; Yes หรือ I see.

ครูมีวิธีการสอนที่สามารถเลือกได้ 2 แบบเช่น แบบตรง (Direct approach) และแบบอ้อม (Indirect approach) สำหรับวิธีอ้อม คือวิธีที่ครูให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสนทนาผ่านทางการแสดงบทบาทสมมติ (Role-play), ภาระงานที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหา (Problem-solving tasks) โดยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกกิจกรรมเหล่านี้ในชั้นเรียน

สำหรับแนววิธีการสอนโดยตรง (Direct Approach) คือการนำการวิเคราะห์ระบบที่จะเป็นองค์ประกอบของความสามารถในการพูดและนำนักเรียนเข้าสู่โปรแกรมที่จะทำให้เกิดความตระหนักในการใช้และฝึกภาษา เช่น การฝึกใช้คากล่าวเกริ่นในบทสนทนา (Gambits) ดังเคลเลอร์และวอร์นเนอร์ (Keller & Warner, 1988: 8 อ้างถึงใน เฮดจ์. Hedge, 2000: 271) ซึ่งเป็นผู้แต่งหนังสือ Conversation Gambit ได้กล่าวถึงความสำคัญของคากล่าวเกริ่น (Gambits) ไว้ว่า เป็นคำหรือวลีที่ช่วยให้เราแสดงออกในสิ่งที่เราต้องการจะพูด เราใช้คากล่าวเกริ่นในการแนะนำหัวข้อในการสนทนา ใช้เชื่อมในสิ่งที่เราจะต้องพูดในสิ่งที่บางคนเพิ่งจะพูดไป ใช้แสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ใช้โต้ตอบต่อสิ่งที่เราได้ยิน ตัวอย่างที่ให้ไว้เช่น Excuse me; Sorry; Excuse me for interrupting, but ; May I interrupt for a moment? เป็นต้น

ความสำเร็จของวิธีการสอนแบบทางอ้อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ได้มีการฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักกลยุทธ์ในการสนทนา Conversation strategies หรือมีกิจกรรมการพูดที่ก่อให้เกิดการฝึกฝนที่เป็นประโยชน์หรือไม่และขึ้นอยู่กับว่า ผู้เรียนจะได้รับโอกาสที่จะฝึกปฏิบัติกับกิจกรรมต่างๆ หรือไม่ ส่วนความสำเร็จในวิธีการสอนแบบตรงนั้น ขึ้นอยู่กับว่า ผู้เรียนจะสามารถถ่ายโอนกลยุทธ์ที่พวกเขาได้ฝึกหัดในรูปแบบของกิจกรรมที่มีการควบคุมทางด้านภาษา (Controlled language-focused activity) ไปสู่กิจกรรมที่เน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) การทำให้แบบฝึกที่มีฐานที่เน้นความถูกต้อง ได้มีความหมาย (Meaningful) นั้น กิจกรรมที่มีการควบคุมนั้น ควรจะให้ความสำคัญไปยังสิ่งต่างๆ ดังนี้ เช่น

- โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Structure)

- ลักษณะของระบบเสียง

- คากล่าวเกริ่นในบทสนทนา

- หน้าทีของภาษา

- หรือคำที่ใช้ในการเรียงลำดับเวลา ซึ่งอาจจะมีความจำเป็นที่ต้องใช้ในการเล่าเรื่อง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ได้มีผู้ให้ชื่อไว้ว่า ‘skill-getting’ (ริเวอร์ และ เทมเพอร์ลีย์. Rivers and Temperley, 1978), ‘pre-communicative’

(ลิตเติ้ลวูด. Littlewood, 1981), accuracy based (บรัมฟิท. Brumfit, 1984) และ 'form-focused' (สปาดา. Spada, 1977) สำหรับ Skill-getting และ pre-communicative มีความสัมพันธ์กับ skill- using กับ communicative กล่าวคือ มีการชี้ให้เห็นว่า ลำดับของการสอนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อที่ว่า ขั้นเตรียมตัว (a preparatory stage) เป็นขั้นที่จำเป็นที่จะต้องทำให้ผู้เรียนมีสิ่งที่เขาจำเป็นต้องใช้ในกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารอย่างอิสระ (freer communicatively oriented activity)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครู และความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้น ปวส. 1 นั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้การวิจัย

3.3 วิธีดำเนินการวิจัย

3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้น ปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย ประจำปีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้จากการเลือกอย่างเจาะจง (Purposive sampling) จากประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย จำนวน 12 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

3.2.1 แบบสอบถามสภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ

3.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

3.3 วิธีดำเนินการวิจัย

3.3.1 การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 การจัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถของนักเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ

3.3.2.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา

3.3.2.3 สร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.2 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ทำ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำ เครื่องมือไปทดสอบนักเรียนระดับชั้น ปวส.1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก หลังจากนั้น ให้นักเรียนทำ แบบสอบทดสอบ โดยใช้วิธีสุ่มมาจำนวน 5 คน ในการตอบแบบสอบถาม

3.4 การวิเคราะห์และประเมินผล

3.4.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ร้อยละ (%) การจัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถของนักเรียน

การหาค่าเฉลี่ยเป็นการหาค่ากลางของข้อมูล โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้(ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541: 36 อ้างถึงใน กาญจนา วัฒายุ, 2548: 67)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ = ค่าเฉลี่ย

X = คะแนนดิบ

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนนดิบ

N = จำนวนนักเรียน

คะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์จะถูกนำมาหาค่าเฉลี่ย และร้อยละ (%) จากนั้นคำนวณ เป็นภาพรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก และ ผลของค่าเฉลี่ยตลอดจนการประเมินค่าของแบบสอบถามตามลำดับดังต่อไปนี้

4.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบของนักเรียนในแต่ละคน

ข้อสอบมีทั้งหมด 50 ข้อ คิดเป็นจำนวน 50 คะแนน นำคะแนน ของแต่ละเรื่องมาหาค่าเฉลี่ย เฉลี่ย (Mean) และคิดเป็นร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์

จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของทั้ง 23 คน มีค่าเท่ากับ 15.01 คิดเป็นร้อยละ 30.02 ซึ่งยังไม่ถึงร้อยละ 50

4.2 แบบสอบถามสภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามมีทั้งหมด 26 ข้อ ดังนี้

ข้อความที่ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

1. ครูอธิบายกฎ หรือ ระเบียบแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด
2. ครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ ส่วนประกอบของโครงสร้างแล้วให้นักเรียนฝึกพูดหรือเขียนหลายๆ ครั้ง
3. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำ ตามเทปหรือครู
4. ครูให้นักเรียนฟังข้อความหรือเนื้อเรื่อง แล้วร่วมกันอภิปรายสรุปความและทำแบบฝึกหัด
5. ครูให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปหรือครูแล้วให้นักเรียนพูดตาม
6. ครูให้นักเรียนช่วยกันสร้างบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดแล้วฝึกพูดและออกมาพูดได้ต่อกันหน้าชั้นเรียน
7. ครูเล่าเรื่องส่วนหนึ่งให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนช่วยกันจินตนาการและเล่าเรื่องเขียนต่อจนจบ
8. ครูให้นักเรียนอ่านประโยคที่มีลักษณะเดียวกันหลายๆ ประโยคแล้วช่วยกันสรุปกฎไวยากรณ์และส่วนประกอบของประโยค
9. ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์แล้วอธิบายความหมายให้นักเรียนฟัง
10. ครูให้นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ยากด้วยตนเอง
11. ครูให้นักเรียนฝึกอ่านข้อความที่กำหนด แล้วครูช่วยอธิบายความหมายและทำกิจกรรม และแบบฝึกหัดที่ครูกำหนด
12. ครูให้นักเรียนได้อ่าน เช่น ข่าว ฉลากยาป้ายประกาศ โฆษณา เป็นต้นแล้วทำกิจกรรม และแบบฝึกหัดที่ครูกำหนด
13. ครูให้นักเรียนอ่านชื่อเรื่องแล้วตอบคำถาม บอกแล้วจึงอ่านเรื่องและสรุปใจความสำคัญ

14. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด โดยเติมคำลงในประโยคหรือข้อความที่กำหนดให้
15. ครูให้นักเรียนเขียนตามคำบอก
16. ครูให้นักเรียนเขียนประโยคหรือข้อความสั้นๆ
17. ครูให้นักเรียนเขียนเรียงความตามหัวเรื่อง โดยใช้คำศัพท์และจำนวนคำที่ครูกำหนดให้
18. ครูให้นักเรียนฝึกเขียนประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด บันทึกข้อความสั้นๆ และกรอกแบบฟอร์มต่างๆ
19. ครูให้นักเรียนได้แสดงกิจกรรมหน้าชั้นเรียน เช่น บทบาทสมมติ เกม
20. ครูให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาโดยการดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ อ่านนิตยสารภาษาอังกฤษเป็นต้น
21. ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ระหว่างการเรียนรู้ เช่น กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น
22. ครูให้นักเรียนเรียนจากบทเรียนออนไลน์
23. ครูให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ
24. ครูให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การพูด การฟังในชีวิตประจำวัน
25. ผู้ปกครองของนักเรียนมีส่วนให้การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน
26. นักเรียนชอบภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ผลจากการตอบแบบสอบถามพบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 71 คน ซึ่งแบบคำถามมีการสอบถามความคิดเห็นซึ่งจัดระดับความคิดเห็นได้ 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย เมื่อนักเรียนได้รับแบบสอบถามและให้ความคิดเห็นแล้ว ผู้วิจัยก็จะนำไปหาค่าเฉลี่ยและคิดเป็นร้อยละ ตลอดจนแปลผลตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งได้ผลการหาค่าเฉลี่ยและการแปลค่า ตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการแปลค่าคะแนน

ข้อ	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
1	ครูอธิบายกฎ หรือ ระเบียบแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	2.45	ปานกลาง
2	ครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ ส่วนประกอบของโครงสร้างแล้วให้นักเรียนฝึกพูดหรือเขียนหลายๆ	2.28	ปานกลาง
3	ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำ ตามเทปหรือครู	2.25	ปานกลาง
4	ครูให้นักเรียนฟังข้อความหรือเนื้อเรื่อง แล้วร่วมกันอภิปรายสรุปความและทำแบบฝึกหัด	2.47	ปานกลาง
5	ครูให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปหรือครูแล้วให้นักเรียนพูดตาม	2.23	ปานกลาง
6	ครูให้นักเรียนช่วยกันสร้างบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดแล้วฝึกพูดและออกมาพูดโต้ตอบกันหน้าชั้นเรียน	2.1	ปานกลาง

7	ครูเล่าเรื่องส่วนหนึ่งให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนช่วยกันจินตนาการและเล่าเรื่องเขียนต่อจนจบ	1.92	ปานกลาง
8	ครูให้นักเรียนอ่านประโยคที่มีลักษณะเดียวกันหลายๆ ประโยค แล้วช่วยกันสรุปกฎไวยากรณ์และส่วนประกอบของประโยค	2.04	ปานกลาง
9	ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์แล้วอธิบายความหมายให้นักเรียนฟัง	2.85	มาก
10	ครูให้นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ยากด้วยตนเอง	2.33	ปานกลาง
11	ครูให้นักเรียนฝึกอ่านข้อความที่กำหนด แล้วครูช่วยอธิบายความหมายและทำกิจกรรม และแบบฝึกหัดที่ครูกำหนด	2.48	ปานกลาง
12	ครูให้นักเรียนได้อ่าน เช่น ข่าว ฉลากยาป้ายประกาศ โฆษณา เป็นต้นแล้วทำกิจกรรม และแบบฝึกหัดที่ครูกำหนด	1.97	ปานกลาง
13	ครูให้นักเรียนอ่านชื่อเรื่องแล้วตอบคำถาม บอกแล้วจึงอ่านเรื่องและสรุปใจความสำคัญ	2.34	ปานกลาง
14	ครูให้นักเรียนหาแบบฝึกหัด โดยเติมคำลงในประโยคหรือข้อความที่กำหนดให้	2.48	ปานกลาง
15	ครูให้นักเรียนเขียนตามคำบอก	2.31	ปานกลาง
16	ครูให้นักเรียนเขียนประโยคหรือข้อความสั้นๆ	2.2	ปานกลาง
17	ครูให้นักเรียนเขียนเรียงความตามหัวเรื่อง โดยใช้คำศัพท์และจำนวนคำที่ครูกำหนดให้	1.83	ปานกลาง
18	ครูให้นักเรียนฝึกเขียนประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด บันทึกข้อความสั้นๆ และกรอกแบบฟอร์มต่างๆ	1.94	ปานกลาง
19	ครูให้นักเรียนได้แสดงกิจกรรมหน้าชั้นเรียน เช่น บทบาทสมมติ เกมส์	2.21	ปานกลาง
20	ครูให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาโดยการดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ อ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ เป็นต้น	1.89	ปานกลาง
21	ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ระหว่างการเรียน เช่น กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น	2.3	ปานกลาง
22	ครูให้นักเรียนเรียนจากบทเรียนออนไลน์	1.52	ปานกลาง

23	ครูให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ	2.28	ปาน กลาง
24	ครูให้นักเรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การพูด การฟังในชีวิตประจำวัน	2.44	ปาน กลาง
25	ผู้ปกครองของนักเรียนมีส่วนให้การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียน	2.37	ปาน กลาง
26	นักเรียนชอบภาษาอังกฤษ	2.27	ปาน กลาง
เฉลี่ยรวมทุกด้าน		2.22	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 จะพบได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการสอนของครูส่วนมากจะอยู่ในระดับชั้น “ปานกลาง” ยกเว้นพฤติกรรมของครูในข้อ 9 ผลคะแนนอยู่ในระดับ “มาก” กล่าวคือ ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์แล้วอธิบายความหมายให้นักเรียนฟัง เป็นพฤติกรรมการสอนที่พบมากที่สุด
ส่วนพฤติกรรมอื่นๆ ของครู ยกเว้นข้อ 9 จะมีค่าเฉลี่ยเมื่อแปรผลคะแนนแล้ว จะอยู่ในระดับ “ปานกลาง”
2. ข้อที่เกี่ยวกับผู้ปกครอง (ข้อ 25) พบว่า ผู้ปกครองของนักเรียนมีส่วนให้การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน อยู่ในระดับ “ปานกลาง”
3. พฤติกรรม ครูให้นักเรียนเรียนจากบทเรียนออนไลน์ (ข้อ 22) มีค่าเฉลี่ยเมื่อแปรผลแล้วอยู่ในระดับ “ปานกลาง” ที่มีค่าเฉลี่ย น้อยที่สุด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูภาษาอังกฤษ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 คะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.02 %

5.1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นพฤติกรรม “ครูอ่านออกเสียง คำศัพท์แล้วอธิบายความหมายให้นักเรียนฟัง” (ข้อ 9) เป็นพฤติกรรมการสอนที่พบมากที่สุด

5.2 การอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

5.2.1 คะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของครูผู้สอน ภาษาอังกฤษระดับชั้นปวส. 1 แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.02 % ซึ่งยังมีค่าต่ำอยู่ ยังไม่ถึง 50% ชี้ให้เห็นว่า ครูในแต่ละโรงเรียน ควรที่จะปรับเปลี่ยนการจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้มีอย่างหลากหลายให้มากขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า เมื่อครูได้เพิ่มระดับของพฤติกรรมในด้านต่างๆ ให้อยู่ในระดับมากขึ้นแล้ว จะส่งผลต่อคุณภาพของนักเรียน ทำให้มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น

5.2.2 ควรจะนำข้อสอบมาวิเคราะห์คิดหากิจกรรมต่างๆ ที่จะมาช่วยให้เด็กนักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการสอบ NT (National Test)

5.3 ปัญหาและข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยมีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาอันสั้นในการสร้างและทดลองใช้แบบทดสอบ จึงทำให้พบว่า แบบทดสอบบางข้อมีค่าความยาก ค่าอำนาจการจำแนกที่อาจจะไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ถือว่า เป็นข้อสอบที่เหมาะสมได้ แต่อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ได้จากการทดสอบในครั้งนี้ ก็จะได้นำไปพัฒนาค้นคว้าวิจัย เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีลักษณะตรงตามเกณฑ์ดังกล่าวต่อไป

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะการนำไปใช้

จากผลการสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษของนักเรียน ครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลได้ว่า ควรจะได้มีการปรับเปลี่ยนนโยบายด้านการจัดการเรียนรู้ตลอดจนควรได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายต่างๆ ให้มากขึ้น เช่น ในด้านสื่ออุปกรณ์ ตลอดจนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง